

JAMIE MCGUIRE

AŠ + JIS

**TIKRA
KATASTROFA**

Alma littera

Pirmas skyrius
Raudona skepeta

VISA, KAS BUVO PATALPOJE, PRIKIŠAMAI BYLOJO, KAD MAN NEDE-
rėtų čia būti. Laiptai aplūžę, triukšmingi nuolatiniai lankytojai sto-
vėjo petys į petį, ore tvyrojo prakaito, kraujo ir pelėsių kvapas. Bal-
sai, į kairę ir į dešinę šaukiantys skaičius ir pavardes, susiliejo, rankos
skeryčiojo virš galvų, perduodamos pinigų ir siųsdamos sutartinius
ženklus, nes per triukšmą buvo neįmanoma susikalbėti. Sekdama
paskui savo geriausią draugę, su vargu broviausi per minią.

– Pinigus laikyk piniginėje, Ebe! – šuktelėjo man Amerika. Jos
plati šypsena švietė net ir prietemoje.

– Nesitrauk nuo mūsų! Kai prasidės, bus dar baisiau! – perrėk-
damas triukšmą įspėjo mane Šeplis. Amerika įsitvėrė savo vaikinio
rankos, kita sugriebė manąją, ir Šeplis nuvedė mus pro tirštą žmo-
nių būrį.

Šaižus megafono garsas perskrodė cigarečių dūmų pritvinkusį
orą. Mane jis taip išgąsdino, kad net stryktelėjau ir ėmiau dairytis,
iš kur jis sklinda. Ant medinės kėdės stovėjo vyras. Vienoj rankoj
jis laikė pluoštelį banknotų, kitoj – megafoną. Priglaudęs jį prie
lūpų sušuko:

– Sveiki atvykę į skerdynes! Jeigu ieškai šimtas pirmos ekono-
mikos auditorijos, drauguži, tai būsi smarkiai pasiklydęs! O jei nori

patekti į „Ringą“, tai čia – Meka! Esu Adamas. Aš nustatau taisykles ir skelbiu kovos pradžia. Statymai baigsis, kai priešininkai išeis į ringą. Kovos dalyvių nevalia liesti, jiems padėti ar keisti statymą, ir nesugalvokite veržtis į ringą. Jeigu pažeisite bent vieną taisyklę, būsit sumuštas kaip obuolys ir tuščiomis kišenėmis išspirtas į gatvę! Tai liečia ir jus, panelės! O jūs, vaikinai, savo riksmomis nemėginkit ko nors pergudrauti!

Šeplis palingavo galva.

– Dieve, Adamai! – suriko jis, aiškiai nepatenkintas savo draugo iškalba.

Širdis smarkiai daužėsi krūtinėje. Su rausvu ilgu kašmyro megztiniu ir perlų auskarais jaučiausi kaip „tamsta mokytoja“ Normandijos paplūdimy. Amerikai buvau pažadėjusi, kad ištersiu viską, kad ir kas nutiktų, bet požeminiame aukšte man norėjosi abiem rankom įsitverti jos kaip skęstančiam šiaudo. Ji tikrai nekištų manęs į jokių pavojų, bet atsidūrusi rūsyje su penkiomis dešimtimis įkaušusių koledžo studentų, ištroškusių kraujo ir šlamančiųjų, pradėjau abejoti, ar viskam pasibaigus mums pavyks išnešti sveiką kailį.

Susipažinusi su Šepliu per įvadinę pirmakursių savaitę, Amerika dažnai jį lydėdavo į slaptas kovas, kurios vykdavo kuriame nors Rytų universiteto rūsyje. Kovos buvo rengiamos kiekvienąkart vis kitoje vietoje, o kur tiksliau – būdavo pranešama likus tik valandai iki kautynių.

Sukdamasi gerokai ramesnių draugų būryje, smarkiai nustebau, gavusi progą susipažinti su pagrindiniu Rytų universiteto pasauliu, o Šeplis jį jau gerai pažinojo dar prieš čia įstodamas. Šeplio pusbrolis Trevisas, dar ir kartu su juo gyvenantis viename bute, susigrūmė pirmoje kovoje prieš septynis mėnesius. Būdamas pirmakursis, jis jau spėjo išgarsėti kaip pavojingiausias varžovas, kokį Adamui tik yra tekę regėti per visus trejus savo suburto „Ringo“ gyvavimo metus. Pradėjęs antrą kursą Trevisas jau buvo nenugalimas. Jo išloštais pinigais juodu abu – Trevisas ir Šeplis – lengvai apmokėdavo buto nuomą ir kitas sąskaitas.

Adamas dar kartą pridėjo prie burnos megafoną. Triukšmas ir šūksniai dabar pasiekė karštligiškas aukštumas.

– Šiandien turime naują! Rytų universiteto imtynių žvaigždė – Marekas Jangas!

Pasigirdo dar garsesni šūksniai, minia prasiskyrė kaip Raudonoji jūra ir į patalpą įžengė Marekas. Jos vidury iš karto atsilaisvino ratas, minia ėmė šaukti, baubti ir šaipytis iš kovos dalyvio. Nuožmiu susikaupusiu veidu, jis strypčiojo vietoje, lankstydamas į šonus galvą ir mankštindamas kaklą. Minia kiek nurimo, bet aš staigiai užsidengiau delnais ausis, nes kitam patalpos gale pro milžiniškus garsiakalbius sugriaudėjo muzika.

– Kito kovotojo, manau, jums nereikia pristatyti. Nuo jo ir man kinkos dreba. Bet aš vis tiek jį sveikinu! Pasipustykit padus, vyručiai, ir timptelkit žemyn kelnytes, merginos, nes aš jums pristatau Pasiutusį Šunį – Trevisą Medoką!

Trevisui pasirodžius tarpduryje, kilo neapsakomas triukšmas. Jis ėjo pusnuogis, atsipalaidavęs, ramus. Įžengė į prisiskyrusį ratą taip, lyg paprastą dieną būtų atėjęs į darbą. Tvirti raumenys po tatuiruota oda įsitempė, ir juodu su Mareku sudaužė krumpliais. Trevisas gunktelėjo prie Mareko ir kažką tyliai sušnibždėjo jam į ausį. Imtynininkas stengėsi nesusijuokti. Marekas atsistojo pėda pėdon su Trevisu ir abu įdėmiai pažvelgė vienas kitam į akis. Mareko žvilgsnis buvo žudikiškas, o Treviso – kiek linksmokas.

Vaikinai žengė kelis žingsnius atgal ir Adamas papūtė ragą. Marekas atsistojo į gynybinę poziciją, ir Trevisas puolė.

Negalėdama matyti, kas dedasi, pasistiebiau ant pirštų galų ir dairiausi į vieną pusę, į kitą. Šoktelėjau aukšty, paskui ėmiau brautis pro žmones į priekį. Alkūnės smigo man į šonus, tvirti pečiai stumdė į šalis kaip biliardo kamuolį. Pagaliau pamačiau kovotojų pakaušius, bet vis tiek nesilioviau sprautis pirmyn.

Kai galiausiai man pavyko prisikasti iki pirmųjų eilių, Marekas tvirtomis rankomis sugriebė Trevisą ir jau rengėsi təkšti į grindis, bet vos tik pasilenkė, priešininkas smogė jam keliu į veidą. Nespėjus

tam atremti smūgio, Trevisas puolė jį visa jėga ir ėmė talžyti kumščiais kraujais paplūdusį veidą.

Man į ranką susmigo penki pirštai, ir aš loštelėjau atgal.

– Ką čia, po perkūnais, išdarinėji, Ebe? – paklausė Šeplis.

– Iš galo nieko nematau! – šūktelėjau jam.

Atsisukau į ratą kaip tik tuo metu, kai Marekas kirto stiprų smūgį. Trevisas grįžtelėjo ir išvengė smūgio, tada apsisuko ir atsivėdėjęs kirto alkūne Marekui į veidą, tiesiai į nosį. Man į veidą tykstelėjo kraujas ir aptaškė visą megztinio priekį. Marekas kaip bulvių maišas žnektelėjo ant cementinių grindų, ir kurį laiką patalpoj tvyrojo visiška tyla.

Adamas užmetė ant sukniubusio Mareko raudono audinio skepetą ir minia vėl sugaudė. Vėl iš rankų į rankas ėmė plaukti banknotai, o veiduose įsirėžė dvejetainos nuotaikos – džiaugsmo ir nusivylimo.

Staiga sujudusi minia ėmė mane stumdyti pirmyn atgal. Kažkur už nugaros išgirdau Ameriką šaukiant mano vardą, bet negalėjau pajudėti, nes nustėrusi spoksojau į savo sukruvintą megztinį – per visą krūtinę iki pat juosmens.

Prieš akis išdygo pora sunkių juodų kaustytų batų ir mano žvilgsnis nuslydo į grindis. Paskui akys iš lėto ėmė kilti aukštyn sukruvintais džinsais, dailiais pilvo raumenimis, plika, tatuiruotėmis išmarginta prakaituota krūtine ir galiausiai sustojo ties šiltomis rudomis akimis. Kažkas smarkiai niūktelėjo man į nugarą, ir Trevisas sugriebė man už rankos, kad nepargriūčiau.

– Ei! Pasitraukit nuo jos, gerai?

Susiraukęs Trevisas stūmė nuo manęs visus, kas tik bandė prisitarti. Pamačius sukruvintą mano drabužį, jo veidas sušvelnėjo ir jis rankšluosčiu nušluostė man veidą.

– Atleisk, kad taip atsitiko, balandėle.

Adamas patapšnojo Trevisui per pakaušį ir paragino:

– Eime, Pasiutęs Šunie! Tavęs laukia kalnas šlamančiųjų!

Bet Trevisas neatitraukė akių nuo manųjų.

– Labai gaila megztinio. Tau jis labai tinka.

Tačiau jį bemat apstojo gerbėjai, ir jis dingo taip pat greitai, kaip ir pasirodė.

– Ką sau galvoji, kvaile? – užriko ant manęs Amerika ir stipriai patraukė už rankos.

– Juk atėjau pasižiūrėti kautynių, ne? – šypsodamasi atšoviau jai.

– Tau čia išvis nereikėjo nė kojos kelti, Ebe, – subarė Šeplis.

– Amerikai irgi, – atkirtau.

– Bet ji nesiveržia į ringo vidurį! – susiraukė Šeplis. – Eime. Amerika man nusišypsojo ir nušluostė veidą.

– Su tavim vienos bėdos, Ebe. Dieve, vis tiek tave myliu!

Ji apkabino mane už kaklo ir mudvi patraukėme laiptais viršun į tamsų lauką.

Amerika palydėjo mane į bendrabutį ir įžengusi į kambarį kreivai šyptelėjo mano kambario draugei Karai. Aš skubiai nusivilkau kruviną megztinį ir numėčiau į nešvarių skalbinių pintinę.

– Siaubas. Kur tu buvai? – paklausė Kara nuo savo lovos.

Žvilgtelėjau į Ameriką. Ši gūžtelėjo pečiais ir tarė:

– Kraujas iš nosies pasruvo. Ar nesi mačiusi, kaip Ebei kraujuoja nosis?

Kara kilstelėjo aukštyn akinius ir papurtė galvą.

– Nieko, dar pamatysi.

Amerika pamerkė man akį ir uždarė paskui save duris. Mažiau nei po minutės suzvimbė mano telefonas. Kaip visada vos spėjusi atsiseikinti Amerika pasiuntė man žinutę: „Varau pas Šepą. Iki rytojaus, ringo karaliene.“

Dirstelėjau į Karą, ji spoksojo į mane tarsi laukdama, kada vėl man iš nosies plūstelės kraujas.

– Ji pajuokavo, – nuraminau.

Kara abejingai linktelėjo ir nudelbė akis į šūsnį knygų ant savo lovos.

– Turbūt teks eiti po dušu, – pasakiau jai ir pasiėmiau rankšluostį su prausimosi reikmenų krepšeliu.

– Informuosiu spaudą, – nepakeldama galvos atšovė Kara.

KITĄ DIENĄ PER PIETŲ PERTRAUKĄ ŠEPLIS SU AMERIKA ATISISĖDO prie manęs. Nors ketinau pietauti viena, į valgyklą prigužėjo tiek studentų, kad visos kėdės aplink mane veikiai buvo užsėtos arba Šeplio studentų draugijos narių, arba futbolo komandos žaidėjų. Kai kurie iš jų vakar buvo kautynėse, bet nė vienas neužsiminė apie mano pasirodymą ringo aikštelėje.

– Šepai, – šūktelėjo kažkas praeidamas.

Šeplis linktelėjo ir mudvi su Amerika atsisukusios pamatėme Trevisą, besiruošiantį sėsti mūsų stalo gale. Jį atlydėjo dvi geidulingos dažytos blondinės, vilkinčios *Sigma Kappa* draugijos marškinėlius. Viena iš jų įsitaisė Trevisui ant kelių, kita, glostinėdama jo marškinėlius, atsisėdo greta.

– Dieve, vos neapsivėmiau, – burbtelėjo Amerika.

Ant Treviso kelių sėdinti blondinė atsisuko į Ameriką.

– Aš viską girdėjau, murze.

Amerika čiupo bandelę, sviedė per stalą ir tik vos vos nepataikė merginai į veidą. Nespėjus šiai dar ko nors pasakyti, Trevisas ištiesė koją ir ji šleptelėjo ant grindų.

– Oi! – suriko mergina ir pakėlusį galvą pažiūrėjo į jį.

– Amerika – mano draugė. Susirask kitą sterblę, Leksa.

– Trevisai! – sušuko ji, stodamasi ant kojų.

Trevisas nekreipė į merginą dėmesio ir pasilenkė prie savo lėkštės. Mergina dėbtelėjo į savo seserį, įsižeidusi atsiduso ir abi susikibusios už rankų nuėjo.

Trevisas mirktelėjo Amerikai ir lyg niekur nieko įsimetė bur-non kitą kąsnį. Aš tik dabar pastebėjau truputį prakirstą jo antakį. Susižvalgęs su Šepliu, Trevisas užvedė pokalbį su priešais jį sėdinčiu vaikinui iš futbolo komandos.

Pietautojams prie mūsų stalo prasiskirsčius, Amerika, Šeplis ir aš dar pasilikome aptarti savaitgalio planų. Trevisas irgi atsistojo eiti, bet stabtelėjo prie mūsų stalo galo.

– Kas? – prisidėjęs prie ausies ranką garsiai paklausė Šeplis.

Stengiausi nekreipti į Trevisą dėmesio, bet pakėlusi akis pastebėjau, kad jis spokso tiesiai į mane.

– Tu gi ją žinai, Trevi. Geriausia Amerikos draugė. Vakar ji buvo su mumis, – tarė Šeplis.

Trevisas man nusišypsojo, kaip supratau, nutaisęs patį meiliausią veidą. Vešliais rudais plaukais, tatuiruotomis rankomis, jis tiesiog tryško seksualumu, ir aš užverčiau akis į viršų, taip atsakydama į jo mėginimą vilioti.

– Kada įsitaisi geriausią draugę, Mare? – paklausė jis.

– Pirmam kurse, – atsakė ji ir sučiaupusi lūpas šyptelėjo mano pusėn. – Ar jau pamiršai, Trevisai? Vakar tu sugadinai jos megztinį.

Trevisas šyptelėjo.

– Aš daug esu sugadinęs megztinių.

– Šlykštu, – burbtelėjau.

Trevisas apsuko ant vienos kojos kėdę ir atsisėdęs šalia manęs pasidėjo rankas ant atlošo.

– Tai tu ta balandėlė, ką?

– Ne, – piktai atrėžiau. – Aš turiu vardą.

Jam, regis, patiko, kaip priešgyniauju, o aš dėl to tik dar labiau supykau.

– Na, ir koks gi tas tavo vardas? – paklausė.

Nekreipdama į jį dėmesio įsidėjau burnon paskutinį obuolių pyrago kąsnį.

– Vadinasi, bus Balandėlė, – pasakė jis ir gūžtelėjo pečiais.

Aš dirstelėjau į Ameriką, o tada atsisukau į Trevisą.

– Aš valgau, nematai?

Trevisui patiko mano mestas iššūkis.

– O aš Trevisas. Trevisas Medoksas.

Vėl užverčiau akis į lubas.

– Žinau, kas tu toks.

– Žinai, a? – Trevisas kilstelėjo perskeltą antakį.

– Nesipuikuok. Kaip gali neįsiminti, kai penkiasdešimt prisilakusių burnų skanduoja tavo pavarde.

Trevisas loštelėjo atgal ir ištiesė nugarą.

– Man dažnai taip būna.

Aš vėl pabaltakiavau į Trevisą ir jis prunkštelėjo.

– Tau tikas?

– Kas kas?

– Tikas. Tavo akys vis virsta aukštyn.

Perliejau jį piktu žvilgsniu, o jis tik nusijuokė.

– Bet tavo akys nuostabiai gražios, – pasakė jis ir pasilenkė visai prie pat mano veido. – Beje, kokios jos spalvos? Pilkos?

Aš palenkiau galvą virš lėkštės, kad mano karamelinės spalvos plaukai užkristų tarp mūsų kaip uždanga. Man nepatiko, kad jis sėdi taip arti. Nenorėjau kaip tos dešimtys universiteto studentų raudonuoti jo draugijoje. Visai netroškau per jį jaustis bjauriai.

– Apsiramink, Trevisai. Nieko neišdegs. Jinai man kaip sesuo, – perspėjo Amerika.

– Mažule, – įsiterpė Šeplis, – tu ką tik jį subarei, tai jis dabar nenustos.

– Tu jai nepatiksi, – neatlyžo Amerika.

Trevisas apsimetė išizeidęs.

– Aš visoms patinku!

Akies krašteliu dirstelėjau į jį ir nusišypsojau.

– Aha! Ji šypsosi. Vis dėlto dar nesu toks niekam tikęs, – pamerkė akį. – Malonu buvo susipažinti, Balandėle.

Apėjęs stalą Trevisas pasilenkė Amerikai prie ausies ir kažką sušnibždėjo.

Šeplis metė į savo pusbrolių keptą bulvytę.

– Šalin savo žabtus nuo mano merginos ausies, Trevi!

– Aš tik paklausiau! Paklausiau!

Trevisas nekaltai iškėlė rankas ir ataturstas pasitraukė nuo stalo.

Jam įkandin nusekė kelios merginos. Krykštaudamos ir braukdamos pirštais per plaukus bandė patraukti jo dėmesį. Jis atidarė joms duris ir jos kone sucypė iš laimės.

Amerika nusijuokė.

– Ojojoi, Ebe. Užsitraukei bėdą.

– Ką jis pasakė? – atsargiai paklausiau.

– Jis nori, kad tu atsivestum ją į butą, taip? – bandė spėti Šeplis. Amerika linktelėjo, ir jis palingavo galva. – Tu protinga, Ebe. Sakau tau tiesiai: jeigu užkibsi ant jo kabliuko, o paskui su juo susipyksi, tai nebandyk išsilieti ant manęs ar Amerikos, supratai?

Šyptelėjau jam ir tariau:

– Aš tai jau tikrai neužkibsiu, Šepai. Ar aš tau nors kiek panaši į katrą nors iš tų barbių dvynių?

– Nebijok, jinai neužkibs, – glostydama jam ranką, suskubo raminti Amerika.

– Čia ne pirmas kartas, Mare. Ar žinai, kiek sykių jis mane pavedė, permiegodamas su geriausiomis mano draugėmis? Staiga jos susivaidija su Trevisu ir nebenori su manim draugauti, nes aš bičiuliaujuosi su priešu! Sakau tau, Ebe, – Šeplis pažvelgė į mane, – paskui nedrausk Marei susitikinėti su manim ar eiti pas mane dėl to, kad tu susižavėjai Treviso raumenimis. Aš tave perspėjau.

– Nebūtina, bet vis tiek ačiū, – atsakiau jam ir nusišypsojau. Man norėjosi pakelti Šepliui nuotaiką, nes mačiau, kaip jis nusimiņęs, nes daugelį metų kentė nuo skaudžių Treviso išdaigų.

Išeidama su Šepliu Amerika man pamojo, o aš patraukiau į popietinę paskaitą. Prisimerkusi nuo skaisčios saulės žengiau į lauką, spausdama saujoj kuprinės rankenas. Rytų universitete radau tai, ko ir tikėjau: nuo mažų auditorijų iki nepažįstamų veidų. Man tai buvo nauja pradžia. Galėjau laisvai vaikščioti, negirdėdama sau už nugaros kuždant žmonių, kurie ką nors žino – ar dedasi žiną – apie mano praeitį. Aš niekuo neišsiskyriau iš kitų smalsių išplėstakių, į paskaitas skubančių pirmakursių. Niekas į mane nespoksojo, niekas nenešiojo gandų, niekas manęs nesigailėjo ir nesmerkė. Iš manęs liko tik iliuzija – jie mane mato tokią, kokią noriu, kad matytų. Apsimečiau kažmyru vilkinčia rimtuole Ebe Abernati.

Numetusi ant grindų kuprinę susmukau ant laisvos kėdės. Pasilenkusi ėmiau ieškoti tarp knygų savo nešiojamojo kompiuterio.

Kai išsitraukusi dėjau jį ant suolo, pamačiau gretimame suole įsitaissant Trevisą.

– Puiku, galėsi už mane konspektuoti, – pasakė jis. Įsikišęs burnon rašiklį kramtė ir šypsojosi, neabejotinai nutaisęs patį žaiviausią veidą.

Mečiau į jį pasibaisėjimo kupiną žvilgsnį.

– Tu šitos paskaitos nelankai.

– Kas tau sakė. Aš visad sėdžiu ana ten, – pasakė jis ir parodė viršutinę paskutinę eilę. Nedidelė grupelė merginų išvertusios akis žiūrėjo į mane, o vidury tarp jų pamačiau vieną tuščią kėdę.

– Nesirengiu už tave konspektuoti, – atšoviau jam ir įjungiau kompiuterį.

Trevisas pasilenkė taip arti, kad pajutau prie skruosto jo alsavimą.

– Atsiprašau. Gal kuo nors įžeidžiau?

Atsidusau ir papurčiau galvą.

– Tai kas tada negerai?

Aš tyliai jam atkirtau:

– Nesiruošiu su tavim miegoti, tad geriau nepradėk.

Jo veidu lėtai nuslinko šypsena, ir jis tarė:

– Aš ir neprašau tavęs su manim miegoti.

Paskui susimąstęs pakėlė akis į lubas ir pridūrė:

– Argi ne taip?

– Aš ne iš barbių ir ne iš tų, kurios sėdi ten viršuje, – pasakiau jam ir loštelėjau merginų pusėn. – Man nedaro įspūdžio nei tavo tatuiruotės, nei tavo vaikiškas žavesys, nei apsimestinis abejingumas, tad gali čia nevaidinti, sutarta?

– Gerai, Balandėle, – jis siutinamai atkakliai nepaisė mano nemandagaus elgesio. – Gal norėtum šįvakar ateiti kartu su Amerika?

Piktai nusijuokiau iš jo kvietimo, o jis pasilenkė dar arčiau ir tarė:

– Nebijok, neišdulkinsiu. Tiesiog noriu pabendrauti.

– Neišdulkinsi? Kaip tau ir liežuvis apsverčia šitaip kalbėti?

Trevisas pratrūko kvatotis. Kraipydamas galvą tarė:

– Ateik, nebijok. Aš net nekabinsiu tavęs, prisiekiu.

– Pagalvosiu.

Į auditoriją įžengė profesorius Čeinis ir Trevisas atsisuko į jį. Jo veide sustingo paslaptinga šypsena. Skruoste buvo matyti duobutė. Kuo ilgiau jis šypsojosi, tuo stipriau man norėjosi jo nekęsti, bet kaip tik to ir neįstengiau.

– Kas man galėtų pasakyti, kurio prezidento žmona buvo žvaira ir visaip kitaip bloga? – paklausė Čeinis?

– Būtinai užsirašyk, – pašnibždėjo Trevisas. – Šito man reikės, kai ieškosiuosi darbo.

– Ša, – subariau jį, stengdamasi nepraleisti nė vieno Čeinio žodžio.

Trevisas nusijuokė ir patogiai atsilošė kėdėje. Valandą, kol vyko paskaita, jis tai žiovavo, tai atsirėmęs į mano ranką žiūrėjo į monitorių, kaip konspektuoju. Didelėmis valios pastangomis bandžiau nekreipti į jį dėmesio, bet buvo sunku susikaupti – jis buvo taip arti ir savo kietais raumenimis rėmėsi man į ranką. Paskui jis atsisėdo tiesiai ir ėmė tampyti ant riešo juodą gumytę, kol Čeinis baigė paskaitą ir mus paleido.

Išėjau iš auditorijos ir nuskubėjau koridoriumi. Kai jau maniau esanti saugiai nuo jo pabėgusi, Trevisas Medoksas išdygo man prie šono.

– Tai ar jau pagalvojai? – paklausė dėdamasis akinius nuo saulės.

Prieš mus žengė nedidukė brunetė ir išpūtusi akis viltingai pažvelgė į Trevisą.

– Labas, Trevisai, – suulbo, sukdamą ant piršto plaukų sruogą.

Aš stabtelėjau, paskui, šlykštėdamasi jos saldžiu balseliu, apėjau šonu. Kiek anksčiau buvau mačiusi ją merginų Morgano bendrabučio valgykloje ir kalbėjo ji visai normaliai. Tada jos balsas skambėjo kaip suaugusio žmogaus, todėl dabar pagalvojau, kodėl ji mano, jog kūdikišku balseliu gali sužavėti Trevisą. Ji dar kažką jam paublėjo visa oktava aukščiau, bet jis ir vėl atskubėjo prie manęs.

Išitraukęs iš kišenės žiebtuvėlį, prisidėgė cigaretę ir išpūtė tirštų dūmų debesį.

– Tai apie ką mes čia? A, taip... Tu turėjai pagalvoti.

Aš nusijuokiau.

– Ką čia pliauški?

– Ar pagalvojai? Ateisi?

– Jeigu pasakysiu „taip“, ar liausiesi sekiojęs paskui mane?

Kiek pamąstęs, linktelėjo.

– Taip.

– Tada ateisiu.

– Kada?

Atsidusau.

– Šįvakar. Ateisiu šįvakar.

Trevisas nusišypsojo ir sustojo kaip įbestas.

– Puiku. Iki pasimatymo, Balandėle, – šūktelėjo nueidamas.

Pasukusi už kampo pamačiau lauke prie bendrabučio stovinčią Ameriką su Finču. Per pirmakursių įvadinę savaitę mes visi trys sėdėjome prie vieno stalo ir aš supratau, kad jis bus trečias laukiamas sraigtelis mūsų gerai sustyguotame mechanizme. Finčas nebuvo itin didelio ūgio, bet vis tiek gerokai aukštesnis už mano vieną šimtą ir šešiasdešimt centimetrų. Didelės apvalios akys ryškino pailgo, glotnaus veido bruožus, o dirbtinai nubalinti plaukai priekyje paprastai būdavo nukirpti ežiuku.

– Trevisas Medoksas? Jergau, Ebe, kada pradėjai nardyti tokiuose giliuose vandenyse? – nepatikliai žvelgdamas į mane nusistebėjo Finčas.

Amerika ištempė iš burnos ilgą kramtomosios gumos juostą.

– Jį atstumdama tik dar labiau blogini padėtį. Jis prie tokių dalykų nepratęs.

– Tai ką man pasiūlysi? Permiegot su juo?

Amerika patraukė pečiaais.

– Sutaupytų laiko.

– Pažadėjau jam šįvakar nueiti.

Finčas susižvalgė su Amerika.

– Kas yra? Jis pažadėjo nuo manęs atsiknisti, jeigu pasakysiu „taip“. Tu juk šįvakar ten važiuosi, tiesa?

– Na, taip, – patvirtino Amerika. – Ir tu tikrai eisi?

Nusišypsojau jiems abiem ir nuėjau į bendrabutį. Įdomu, ar Trevisas laikysis duoto žodžio nesikabinėti? Nesunku jį perprasti: aš jam buvau arba naujas iššūkis, arba saugiai nepatraukli, tad galėčiau būti gera draugė. Tik pati nežinojau, kuris variantas man labiau tinka.

PO KETURIŲ VALANDŲ AMERIKA, SUSIRUOŠUSI DRAUGE VAŽIUOTI pas Šeplį ir Trevisą, pasibeldė į mano kambario duris. Man išėjus į koridorių, ji nė kiek nesivaržydama rėžė:

– Fui, Ebe! Atrodai kaip benamė!

– Puiku, – atsakiau jai, patenkinta savo išvaizda. Plaukus buvau susikėlusį ant pakaušio į netvarkingą kuodą. Nusivaliau makiažą, o glaustinius lėšius pakeičiau stačiakampiais juodų rėmelių akiniais. Užsivilkusi apšiurusius marškinėlius, užsimovusi sportines kelnes ir įsispyrusi į šlepetes per pirštą, nutapenu paskui Ameriką. Mintis taip apsirengti šovė galvon prieš kelias valandas. Mano planas buvo atrodyti kuo nepatraukliau. Geriausiu atveju Trevisas akimirksniu nuo manęs nusigręš ir liausis kvailai priekabiavęs. Jeigu jam reikia draugužės, tai aš taikiausi į tokią, su kuria jam būtų gėda rodytis viešai.

Amerika nuleido automobilio langą ir išspjovė gumą.

– Per daug akivaizdu. Gal dar iki pilno komplekto reikėjo išsivolioti šunų išmatose?

– Niekam nesistengiu įtikti, – atšoviau jai.

– Matau.

Sustojome aikštelėje prie Šeplio namo ir aš nusekiau paskui Ameriką laiptais į viršų. Šeplis atidarė duris ir man įėjus pratrūko juoktis.

– Kas tau pasidarė?

– Ji stengiasi nepadaryti įspūdžio, – atsakė už mane Amerika.

Amerika nuėjo su Šepliu į jo kambarį. Durys užsidarė ir aš likau stovėti viena, gerokai sutrikusi. Paskui atsisėdau į kėslą su atlenkiama pakoja ir nusispyriau šlepetes.

Jų butas man atrodė estetiškai mielesnis nei įprastas viengungių būstas. Sienas puošė pažįstami plakatai su pusnuogėmis merginomis ir pavogti gatvių ženklai, bet šiaip bute buvo švaru, baldai nauji, nė trupučio nesijautė seno alaus ar nešvarių drabužių kvapo.

– Gerai, kad atėjai, – pasakė Trevisas ir sudribo ant sofos.

Nusišypsojau jam ir stumtelėjau akinius aukščiau ant nosies, laukdama, kada jis ims bjaurėtis mano išvaizda.

– Amerikai reikia pabaigti rašinį.

– Kad jau užsiminei apie rašinius, ar tu jau pradėjai istorijos referatą?

Jis nė akies krašteliu nepažvelgė į susivėlusius mano plaukus, ir aš nepatenkinta susiraukiau.

– O tu?

– Šiandien pabaigiau.

– Bet jį reikia priduoti tik kitą trečiadienį, – nustebau aš.

– Tiesiog sukūriau, ir tiek. Negi sunku išspausti du lapus apie Grantą?

– Aš mėgstu atidėlioti iki paskutinės dienos, – gūžtelėjau pečiais. – Prie jo sėsiu turbūt tik šį savaitgalį.

– Jeigu reikės pagalbos, duok žinoti.

Laukiau, kol jis ims juoktis ar dar kaip nors parodyt, kad tai tik pokštas, bet jo veidas buvo nuoširdus. Kilstelėjusi antakį paklausiau:

– Siūlaisi padėti man rašyti referatą?

– Iš to dalyko turiu A, – atsakė jis truputį įsižeidęs, kad aš juo netikiu.

– Jis iš visų dalykų turi A. Tikras genijus. Nekenčiu jo, – išpųškino Šeplis, atsivesdamas už rankos Ameriką į svetainę.

Aš nepatikliai pažvelgiau į Trevisą. Jo antakiai šovė aukštyn.

– Kas yra? Manai, tas, kuris išsipaišo tatuiruotes ir duoną užsi-dirba mosuodamas kumščiais, negali gauti gerų pažymių? Nelankau paskaitų todėl, kad man ten neįdomu.

– Kam tada kauniesi? Kodėl neprašai stipendijos? – paklausiau.

– Prašiau ir man sumokėjo už pusę studijų. Tačiau dar yra knygos, gyvenimo išlaidos, be to, ir už antrą pusę reikės kažkaip susimokėti. Kalbu rimtai, Balandėle. Jeigu reikia kokios pagalbos, tik tark žodį.

– Nereik man tavo pagalbos. Referatą ir pati galiu parašyti.

Norėjau baigti šią temą. Gal būčiau ir nusukusi kalbą kitur, bet šitas naujas jo bruožas sužadino mano smalsumą.

– Ar negali kaip kitaip prasimanyti, iš ko gyventi? Ne taip – kaip čia pasakius – sadistiškai?

Trevisas patraukė pečiaus.

– Taip gan lengva užsikalti pinigų. Parduotuvėj tiek neuždirbsi.

– Nesakyčiau, kad lengva, kai tave daužo kaip obuolį.

– Ką? Tau manęs gaila? – pamerkė akį. Aš susiraukiau, o jis nusijuokė. – Ne taip paprasta man pataikyti. Kai užsimoja, aš pasitraukiu. Nieko sudėtinga.

Mane suėmė juokas.

– Kalbi taip, lyg niekas daugiau šito nežinotų.

– Kai aš kertu, priešininkas reaguoja į mano smūgį ir bando atsakyti tuo pačiu. Taip kovos nelaimėsi.

Pabaltavau akimis.

– Kas tu? Karatė vaikis? Kur išmokai muštis?

Šeplis su Amerika susižvalgė, paskui abu nudelbė akis į grindis. Netrukus sumečiau, kad pasakiau kažką ne taip.

Trevisas, regis, nė kiek nesutriko.

– Aš turėjau blogo charakterio tėvą, įnikusį į svaigalus, ir keturis brolius, paveldėjusius to šikniaus genus.

– Ak.

Man užkaito ausys.

– Nesijaudink, Balandėle. Tėvas liovėsi gėręs, o broliai užaugo.

– Aš nesijaudinu.

Bandžiau pasitaisyti išsprūdusius plaukus, bet paskui nusprendžiau išleisti kuodelį ir susisukti iš naujo, kad užpildyčiau nejaukią tylą.

– Man patinka, kad elgiesi natūraliai. Čia merginos neateina taip apsirengusios.

– Mane privertė eiti. Aš visai nenoriu padaryti tau išpūdžio, – atsakiau jam pasipiktinusi, kad mano planas žlugo.

Jis nusišypsojo vaikiškai linksmai, o aš nudaviau dar labiau supykusi, kad paslėpčiau savo sutrikimą. Nežinau, ką kitos merginos apie jį galvoja, bet man teko matyti, kaip jos elgiasi. Šią akimirką mane buvo apėmęs veikiau šleikštus, nemalonus jausmas, nei juoką keliantis susižavėjimas, tad kuo labiau jis stengėsi mane prajuokinti, tuo smarkiau bjuro mano nuotaika.

– Tu jau padarei man išpūdį. Paprastai man net nereikia prašyti merginų, kad ateitų pas mane į namus.

– Neabejoju, – atsakiau ir pasibaisėjusi susiraukiau.

Jis buvo siaubingai pasitikintis savimi. Ne tik begėdiškai pui-kavosi savo žavia išvaizda, bet ir buvo įpratęs, kad moterys pultų jam ant kaklo, tad mano šaltai abejingas elgesys jam veikiau buvo kažkas nauja, nei įžeidu. Man skubiai reikėjo keisti strategiją.

Amerika nukreipė į ekraną televizoriaus pultelį ir įjungė.

– Šįvakar bus geras filmas. Ar kas nors norėtų sužinoti, kur pradingo Mažoji Džeinė?

Trevisas pakilo nuo sofos.

– Aš ruošiausi eiti kur nors pavakarieniauti. Alkana, Balandėle?

– Jau valgiau, – truktelėjau pečiais.

– Ne, ne, nevalgei, – suskubo Amerika, bet paskui susigriebė, kad susimovė. – Oi... tikrai... visai pamiršau, kad... neseniai sušveitei... picą. Prieš pat mums išvažiuojant.

Aš nusivaičiau iš jos nesėkmingo bandymo ištaisyti klaidą ir laukiau, ką pasakys Trevisas.

Jis perėjo per kambarį ir atidarė duris.

– Eime. Matau, kad alkana.

– O kur eisim?

– Kur nori. Galim į piceriją.

Pažvelgiau į savo drabužius.

– Aš netinkamai apsirengusi.

Jis įdėmiai mane nužvelgė ir nusijuokė:

– Viskas gerai. Eime. Mirštu iš alkio.

Atsistojau ir pamojau Amerikai, o tada praėjau pro Trevisą ir pasukau prie laiptų. Automobilių aikštelėje stabtelėjau, nes su siaubu pamačiau, kad jis sėda ant juodo matinio motociklo.

– Aaa... – sumykiau, suriesdama ir ištiesdama nuogus kojų pirštus.

Jis metė į mane nekantraujantį žvilgsnį ir paragino:

– Lipk lipk. Aš važiuosiu lėtai.

– Kas čia toks? – paklausiau bandydama perskaityti užrašą ant degalų bako.

– Harlis, „Nakties nutrūktgalvis“. Mano gyvenimo meilė. Žiūrėk, lipdama nenubrauk dažų.

– Aš su šlepetėmis!

Trevisas taip pažiūrėjo į mane, tarsi būčiau prabilusi svetima kalba.

– Aš su kaustytais batais. Lipk.

Jis užsidėjo akinius nuo saulės. Suriaumojo užvestas variklis. Užlipau ant motociklo ir ėmiau grabalioti sau už nugaros ko nors įsitverti, bet mano pirštai apčiuopė tik odinę sėdynę ir plastikinį užpakalinių šviesų gaubtą.

Trevisas sugriebė man už riešų ir apkabino mano rankomis savo liemenį.

– Įsitverti gali tik manęs, Balandėle. Laikykis tvirtai ir nepasileisk, – paliepė jis ir pasispyręs kojomis stumtelėjo motociklą atgal. Suktelėjęs riešą padidino greitį, išriedėjo į gatvę ir mes nukūrėme lyg raketa. Palaidi plaukai plakėsi man į veidą ir aš pasislėpiau už Treviso nugaros, nes supratau: jeigu bandysiu dairytis jam per petį, netrukus mano akiniai bus aplipę ištiškusiais vabzdžiais.

Įvažiavus į kavinės kiemą, jis smarkiai pasukiojo akceleratoriaus rankenėlę, o kai motociklas pagaliau sustojo, svajojau kuo greičiau paliesti kojomis žemę.

– Tu beprotis!

Trevisas prunkštelėjo, paskui pavertė motociklą į šoną ir atrėmė ant kojelės. Nulipęs nuo jo tarė:

– Važiavau leistinu greičiu.

– Taip, leistinu greiktely! – atrėžiau jam ir mėginau pešioti susivėlusius plaukų kuokštus.

Trevisas žiūrėjo, kaip aš pirštais šukuuoju plaukus, o tada nuėjęs prie durų atidarė jas ir pasakė:

– Niekada neleisiu, kad tau kas nors atsitiktų, Balandėle.

Pikta kaip velnias puoliau į kavinę, nors kojos manęs šiek tiek neklausė. Ore tvyrojo riebalų ir prieskoninių žolelių kvapas. Nusėkiau paskui Trevisą raudonu, trupiniais nubarstytu kilimu. Pasirinkęs nuošalų staliuką už pertvaros kavinės kampe, atokiau nuo būrelio studentų ir triukšmingų šeimų, užsakė mums alaus. Apsidairiau po salę. Tėvai meiliai kalbino savo neklaužadas vaikus valgyti, o Rytų universiteto studentai smalsiais žvilgsniais stebėjosi į mus. Nusisukau nuo jų.

– Tuoju, Trevisai, – tarė padavėja, priimdama mūsų alaus užsakymą. Jam išgengus į kavinę, padavėja akivaizdžiai pasitempė. Apsisukusi grįžo į virtuvę.

Ūmai sutrikau dėl savo išvaizdos ir užsikišau už ausų vėjo ištaršytus plaukus.

– Dažnai čia lankaisi? – paklausiau nutaisiusi rūgščių miną.

Trevisas atsirėmė alkūnėmis į stalą ir palinkęs virš jo įsmeigė į mane savo rudas akis.

– Kur čia šuo pakastas, Balandėle? Ar tu apskritai nekenti žmonių, ar tik manęs?

– Turbūt tik tavęs, – burbtelėjau.

Patenkintas mano atsakymu nusijuokė.

– Niekaip tavęs neperkandu. Tu esi pirma mergina, pasibjaurėjusi manim prieš sugriūvant į lovą. Kalbi nė kiek nesimaivydama ir visai nesistengi patraukti mano dėmesio.

– Nieko čia keista. Tu tiesiog man nepatinki.

– Jeigu nepatikčiau, čia nesėdėtum.

Mano suraukta kakta nejučia išsilygino ir aš atsidusau.

– Aš nesakau, kad tu blogas ar dar koks. Tiesiog nenoriu patvirtinti tavo išankstinės nuostatos, kad esu tik dar viena, turinti vaginą.

Nudelbusi akis į druskos kruopelytes ant stalo laukiau jo atsako, bet netrukus išgirdau garsus, lyg Trevisas būtų užspringęs.

Jis sėdėjo išplėtęs iš nuostabos akis ir kvatojo net susiriesdamas.

– Jėzau šventas! Tu mane pribaiysi! Viskas. Mes turime tapti draugais. Nenoriu girdėti jokių „ne“.

– Draugais būti galim, bet nebandyk kas penkias sekundes kišt rankos į mano kelnaites.

– Su manim tu nemiegosi. Sutarta.

Bandžiau sutramdyti šypseną, bet nepavyko.

Jo akys nušvito.

– Garbės žodis. Apie kelnaites – nė minties... Na, nebent pati norėtum.

Atsirėmiau alkūnėmis į stalą ir palinkusi prie jo atšoviau:

– Bet šito tikrai nebus, tad galime būti draugai.

Jo veide šmėstelėjo valiūkiška šypseną. Palinkęs dar arčiau manęs tarė:

– Niekada nesakyk niekada.

– Papasakok apie save, – paprašiau. – Ar jau seniai vadini esi Pasiutusiu Šunimi, ar gavai šią pravardę būdamas čia?

Tardama jo pravardę dviem abiejų rankų pirštais parodžiau suartinį kabučių ženklą ir pamačiau, kaip pirmą kartą sušlubuoja jo pasitikėjimas savimi. Atrodo, jis truputį susigėdo.

– Ne. Šią pravardę man prilipdė Adamas po pirmosios kovos.

Trumpi jo atsakymai jau buvo pradėję mane erzinti.

– Ir viskas? Daugiau nieko man apie save nepapasakosi?

– Ką norėtum sužinoti?

– Kaip įprasta. Kur gimei, augai? Kuo norėtum būti užaugęs ir panašiai.

– Gimiau ir augau čia. Studijuoju baudžiamąją teisę.

Atsidusęs išvyniojo iš servetėlės įrankius ir tvarkingai padėjo šalia lėkštės. Dirstelėjo per petį atgal. Veidas įsitempė. Prie dviejų staliukų sėdinti amerikietiškojo futbolo studentų komanda prapliupo juoktis, ir Trevisas suirzo nežinodamas, iš ko jie kvatojasi.

– Nemeluok, – nepatikliai tariau.

– Nemeluoju. Aš vietinis, – išsiblaškęs atsakė jis.

– Kalbu apie mokslus. Neatrodo, kad studijuotum baudžiamąją teisę.

Jis suraukė antakius. Staiga mūsų pokalbis jį sudomino ir jis paklausė:

– Kodėl?

Nužvelgiau tatuiruotes ant jo rankų.

– Na, sakyčiau, tau labiau tinka žodis „baudžiamoji“ nei „teisė“.

– Šiaip aš su teisėsauga reikalų neturiu... bent jau kol kas. Tėvas buvo itin griežtas.

– O kur mama?

– Mirė, kai dar buvau vaikas, – sausai atsakė jis.

– Už... užjaučiu, – pasakiau kraipydama galvą. Jo atsakymas mane suglumino.

Mano užuojautą jis nuleido negirdomis.

– Aš jos nepamenu. Broliai atsimena, bet man, kai ji mirė, buvo tik treji.

– Kiek, sakei, turi brolių? Keturis? Ir visi normalūs, neiškrypę? – paerzinau.

– Neiškrypo dėl to, kad buvo vertinami pagal kumščio kietumą. Vyresni auklėjo jaunesnius. Tomas, dvyniai Teiloras ir Taileris, paskui Trentonas. Su Taileriu ir Teiloru vienam kambarį geriau neatsidurti. Beveik visko, ką dabar darau ringe, išmokau iš jų. Trentonas jauniausias, bet vikriausias. Tik jis vienas gali dabar mane patiesti.

Kraipiau galvą ir stebėjausi, kaip tokie penki padūkę trevisai gali sutilpti vienuose namuose.

– Ar jie irgi tatuiruoti?

– Daugmaž. Išskyrus Tomą. Jis dirba Kalifornijoje reklamos agentūroje dideliu viršininku.

– O tavo tėvas? Kur jis?

– Netoli, – atsakė jis. Treviso veidas vėl įsitempė, žandikauliai ėmė krutėti, nes jį erzino futbolininkai.

– Ko jie čia žv ygauja? – paklausiau linkteldama galva į triukšmadarių staliuką. Trevisas pakraipė galvą, aiškiai duodamas suprasti, kad nenori sakyti. Susinėriau ant krūtinės rankas ir pasimuisčiau kėdėje, sunerimusi dėl to, kad jų kalbos taip sugadino jam nuotaiką. – Na, pasakyk.

– Jie juokiasi, kad aš... pirmiausia... pakviečiau tave pavakarieniauti. Man tai... nebūdinga.

– Pirmiausia?

Kai veidu išsidaviau pagaliau supratusi, ką jis turi galvoje, Trevisas net susigūžė, ir aš nė nepajutau, kaip leptelėjau:

– O aš maniau, kad jie juokiasi iš to, jog tau gėda rodytis su manim taip apsirengusia. Pasirodo, jie galvoja, kad aš su tavim miegosiu, – piktai burbtelėjau.

– Kodėl mes neturėtume rodytis drauge?

– Apie ką mes kalbėjome? – paklausiau vėduodamasi, nes skruostus užliejo karštis.

– Apie tave. Ką studijuoji? – paklausė jis.

– A... aš... Bendruosius dalykus, kol kas. Dar neapsisprendžiau, bet širdis linksta prie buhalterijos.

– Matau, tu ne čionykštė. Atvykėlė.

– Iš Vičitos. Kaip ir Amerika.

– Kokie vėjai atpūtė net iš Kanzaso?

Ėmiau nagu knebinėti etiketę ant alaus butelio.

– Norėjom pabėgti kuo toliau.

– Nuo ko?

– Nuo tėvų.

– Šit kaip. O Amerika? Ji irgi nesutaria su tėvais?

– Ne. Markas su Pema puikūs tėvai. Iš tiesų jie mane ir užaugino. Amerika atsekė iš paskos. Nenorėjo paleisti manęs vienos.

Trevisas linktelėjo.

– Kodėl būtent į Rytų universitetą?

– O ko vertas trečiarūšis? – atkirtau.

Klausimai nuo bendrų paviršutiniškų krypo į vis asmeniškumus, ir man darėsi nejauku.

Viena į kitą dunkstelėjo kelios kėdės, ir futbolininkų komandos vaikinai pakilo nuo stalo. Paleidę dar vieną kitą nešvankų juokelį patraukė prie durų. Jie paspartino žingsnį, kai Trevisas šastelėjo nuo savo kėdės. Atsiliekantieji ėmė stumti priekyje einančius, kad spėtų pasprukti pro duris, kol Trevisas jų nepasivijo. Bet jis sugrįžo ir atsisėdo, užgniauždamas pyktį ir nusivylimą.

Kilstelėjau vieną antakį.

– Tu man neatsakei, kodėl pasirinkai Rytų universitetą, – priminė man jis.

– Sunku paaiškinti, – gūžtelėjau pečiais. – Tiesiog taip buvo teisingiausia.

Nusišypsojo ir atsivertė valgiaraštį.

– Suprantu tave.